

THORS FISKETUR

De nordiske guder boede ifølge fortællingerne i Asgård. Gudernes konge hed Odin og han bestemte en del. Der var også mange andre guder. Hver af dem havde ansvaret for deres helt eget område. Fx var Thor gud for torden. Tyr var gud for krig. Heimdal var gudernes vagtmand. Og så var der Loke. Loke var ikke en gud, men han var ven med guderne. Han havde altid noget listigt for, og rigtig tit fik han rodet sig selv og guderne ud i vanskeligheder. Det gjaldt også dengang, han havde fået tre børn med jættekvinden Angerboda.

Lokes børn

"Odin, det er jo bare børn," smiskede Loke. "De gør jo ikke en kat fortræd." Odin så tvivlende ned på kurven, som Loke havde forsøgt at snige forbi Heimdal ind i Valhalla. "Lad mig se dem," sagde Odin vrissent. Loke tøvede og sagde: "Nu skal man jo ikke lade sig snyde af udseendet. Jeg lover, at de alle tre har et hjerte af guld, og..." Mere nåede han ikke at sige, før Odin tog kurven ud af hånden på ham. Den var tung. Selv for en gud som Odin. Han lettede på låget.

Nede i kurven lå en ulveunge, en mærkelig pige med blågrå hud og en stor slange. "Og hvor er deres mor?" spurgte Odin. Loke skrabede med skosnuden i jorden. "Hun smed os ud. Hun sagde, at jeg måtte tage mig af vores børn. Du kender jættekvinder. De er ikke så pylret."

Odin stak hånden ned i kurven, greb fat bag slangens hoved og løftede den op. Den hvædede af ham, og dens gifttænder glimtede i solen. Odin rystede på hovedet og så på Loke. "Du er min blodsbror, og derfor vil jeg hjælpe dig og dine børn. Men de kan ikke bo her i Valhalla. En dag vil de ødelægge vores verden. De er farlige for os guder."

Odin lod slangen falde ned i kurven og lagde låget på igen. "Hent min hest. Jeg vil ride ud i verden og finde et hjem til dine tre børn, Loke. Den mærkelige pige, kalder vi Hel. Hun skal bo i Dødsriget. Slangen kalder vi Midgårdormen, og den vil jeg kaste i havet. Der skal den ligge og bide sig selv i halen og holde sammen på havene. Og ulven – den vil vi kalde Fenris. Den vil jeg lænke ved søen Am-svartner."

Loke så lettet ud og skyndte sig at hente Odins hest. Da Loke så Odin ride afsted med kurven, åndede han lettet op. Nu var de tre skabninger ikke længere hans ansvar.

Odin gav Hel, Fenris og Midgårdormen hver deres plads i verden. Her skulle de blive indtil de sidste dage, der blev kaldt for ragnarok. Når ragnarok begyndte ville de hver især spille en rolle i det sidste store slag mellem guder og jætter. Fenris skulle kæmpe mod Odin, Hel skulle komme med en hær fra Dødsriget og

Midgårdsormen skulle kæmpe mod Thor. Hele verden skulle gå under, men kun for at en ny kunne opstå.

Odin kunne have slået de tre børn ihjel, men han var klog og vidste at alting i verden, selv det farlige og uhyggelige har en plads og en betydning. Derfor lod han de tre overleve, for uden dem, ville en ny verden ikke kunne opstå.

Selvom Fenris, Hel og Midgårdsormen i fremtiden skulle få stor betydning, så havde guderne i Valhalla det med at glemme, at de overhovedet fandtes. De havde i stedet travlt med at drikke mjød, gå på jättejagt og med at slås. Men af og til skete det, at guderne stødte på Lokes børn, og det gik sjældent stille for sig. Det skete for eksempel dengang tordenguden Thor skulle på fisketur.

Thors fisketur

Engang var tordenguden Thor og krigsguden Tyr taget til jætternes land, Jotunheim. Egentlig var jætterne og guderne ikke særlig gode venner, men Tyr var halvjætte, og det var hans mor, som de to guder var på vej hen for at besøge.

"Min dreng!," hvinede Tyr's mor. "Hvad giver de dig dog at spise? Du er jo helt splejset og bleg." Hun så strengt hen på Thor. "Tvinger de dig til at spise..." hun kunne næsten ikke få ordet over sine læber "...grøntsager?" Tyr kyssede sin mor på panden og beroligede hende: "Vi får gris til morgenmad, lam til frokost og okse til aftensmad." Tyr's mor blev mildere. "Jamen, så kom da indenfor. Jeg har lavet mad."

"Hymer, flyt måsen og gør plads til vores gæster." Hymer var Tyr's papfar. Han hadede alt, der havde med guderne at gøre - også sin kones søn, Tyr. Mens Hymer skulede til gæsterne gjorde han plads til dem ved bordet. Thor og Tyr satte sig, og på få minutter havde Thor spist to hele okser. Hymer stirrede rasende på ham og hamrede så sin knyttede næve ned i bordet. "Hvor vover du, at komme ind i mit hus og sluge alt mit bedste kød!," brølede han og rejste sig op. "I guder er alle sammen ens. I tror, I er meget bedre end os andre!" "Og hvad så?," svarede Thor hånligt. "Jeg skal vise dig hvad så!," skreg Hymer og rystede næven foran Thors ansigt. "Lad os få afgjort det med det samme".

Inden Hymer kunne nå at slå, afbrød hans kone ham: "Hymer! Hvad har jeg sagt om at slå gæsterne?" Hymer sydede af raseri og hvædede ud mellem sine sammenbidte tænder: "At det er uhøfligt." Tyr's mor nikkede bestemt. "Præcis! Hvis I absolut skal slås, så lav en dyst i stedet. I kan for eksempel se hvem der kan fange den største fisk i morgen tidlig. I får afgjort hvem der er bedst, og vi får aftensmad." Og sådan blev det.

Næste morgen mødtes Thor og Hymer nede ved fiskebåden. Thor havde på vejen hevet hovedet af to af Hymers okser og smidt dem i en sæk. Dem ville han bruge

som madding. Thor hoppede ombord, og Hymer gav sig til at ro. Han roede og roede, til de ikke kunne se land længere. Så kastede han sit net ud. Hymer elskede at fiske og kendte alle de bedste steder. Der gik ikke længe, før han hev to kæmpestore hvaler op i sit net. "Hva' hvordan går det med din fangst?" spurgte Hymer hånligt Thor. "Jeg gad nok godt se dig hive noget større i land." Hymer smilte smørret, mens han bandt hvalerne fast til bådens sider.

Thor så på hvalerne og sagde: "Ikke dårligt, Hymer. Når man tænker på, at vi stadig fisker på det lave vand. Hvis vi vil fange noget rigtig stort, så skal vi længere ud." Thor greb fat om årene og gav sig til at ro. Længere og længere ud kom de. Og Hymer blev bange. Så langt ude på havet havde han aldrig været før.

Thor åbnede sækken og tog de to oksehoveder op. "N-n-n-nora? M-m-m-maaren?" stammede Hymer. "Er du fuldstændig vanvittig? Har du hevet hovederne af mine bedste malkekøer?" Hymer snøftede og tørrede en tåre væk fra øjenkrogen. Thor nikkede selvtilfreds. "Du ved, hvad man siger, Hymer: Man fanger små fisk med orm, og man fanger store fisk med oksehoveder" Han blinkede til Hymer og smed linen med hovederne ud over rælingen på båden.

Der gik ikke længe før Thor kunne mærke at der var bid. Han trak i linen, men kunne ikke få den ind. Hymer sad skrækslagen i den anden ende af båden og stirrede på Thor, der kæmpede med at få halet linen ind.

Thor trak vejret dyb ind og hev af al kraft. Langt om længe kom hans fangst til syne. Det var ikke en fisk. Det var et frygtindgydende monster. Det havde gule øjne og hugtænder så lange som spyd. Det åbnede munden på vid gab og spyttede store klatter af blod og gift.

Hymer skreg: "Lad den gå, Thor! Det er Midgårdsormen, verdens største søslange. Slip den dit fjols. Dens krop går hele vejen rundt om Jorden. Du får os slået ihjel!" "Aldrig i livet!" brølede Thor. "Midgårdsorm eller ej. Det er min fangst og den skal med mig hjem. Basta!"

Men Midgårdsormen kæmpede imod. Den slog med hovedet og vred sin krop, så der kom gigantiske bølger. Hymer klynkede: "Moooar!," og klamrede sig til bådens ræling.

Men Thor nægtede at give op, og han fik en ide. Han holdt fast om linen med sin ene hånd, og med den anden tog han fat om sin hammer, Mjølner. Han hævede Mjølner højt over sit hoved og knaldede den ned i hovedet på Midgårdsormen. Slangen faldt med det samme sammen. Dens hoved landede på kanten af båden, der tippede og begyndte at tage vand ind.

"Vi synker! Vi synker!" hylede Hymer skrækslagent. Hymer sprang frem og skar Thors fiskeline over. Midgårdsormen gled dovent tilbage i vandet.

"Hvad er der i vejen, lille Hymer?" lo Thor. "Ryster du i bukserne over en bette orm? Eller kan du ikke svømme?" Thor trådte op på rælingen og råbte til den rædselsslagne Hymer: "Bare rolig. Jeg skal nok få os i land."

Og så sprang Thor i vandet. Han svømmede ind under båden og begyndte at skubbe den foran sig. Hymer klamrede sig til sine hvaler og åndede lettet op, da han så land. På bredden stod Tyr og hans mor og ventede på Hymer og Thor.

"Hvem vandt?", spurgte de ivrigt i munden på hinanden. Hymer pustede sig op og så hånligt på Thor. "To hvaler til mig og bar røv at trutte i til tordenguden Thor." Han tog fat om den ene hvals hale og kastede den over sin skulder. "Og se så at skrubbe af med jer. Og kom aldrig mere tilbage!", hvæsedde han til Tyr og Thor.

Thor lo bare højt og råbte: "Det kan godt være, at jeg ikke fangede noget, men i det mindste tissede jeg ikke i bukserne af skræk over en lille skvattet søslange." Som Thor og Tyr gik, kunne de høre Hymer smække vredt med døren.

Forlægget til teksten er fra Nordiske myter af Alex Frith og Louie Stowel, men meget er ændret og noget er tilføjet